

Lizette de Koning

Dierenarts Daantje en de verbanddief

Met tekeningen van Marja Meijer

Uitgeverij Ploegsma Amsterdam

Kijk ook op:
www.kinderboeken.nl
www.ploegsma.nl
www.lizettedekoning.nl
www.marjameijer.nl

AVI M6

ISBN 978 90 216 8245 7 / NUR 282

© Tekst: Lizette de Koning 2021

© Illustraties: Marja Meijer 2021

Vormgeving: Studio Cursief, Irma Hornman

© Deze uitgave: Uitgeverij Ploegsma, Amsterdam 2021

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Ploegsma drukt haar boeken op papier met het FSC®-keurmerk.

Zo helpen we waardevolle oerbossen te behouden.

Inhoud

Daantje 5	Schrijfster 59
Het oude vrouwtje 8	Oma doet raar 63
De woonboot 11	De dreigbrief 66
De boswachter 14	Vijand 70
Het dagboek 17	Pluis gaat logeren 73
Tofu 20	Pluis in de strik 76
De paraplu 25	Hulp 81
De ontploffing 31	Worst 84
Verveeld? 34	Waar is Daantjes vader? 89
Brandnetels plukken 38	Op zoek 94
Hoge nood 41	Het busje 99
Bloed! 44	Gevangen 106
Het zielige konijn 47	Richard 111
Oma Karate 50	Het afscheid 116
Het plan 55	Rust 120

Daantje

Het was pas één uur en Daantje wist nu al niet meer hoe ze de rest van de middag moest doorkomen. Wat een saaie boel hier. Haar oude vriendinnen zouden nu vast met zijn allen aan de rand van het zwembad liggen. Of een potje voetballen op het veldje. Terwijl zij maar wat achter haar vader aandrentelde in de dierenkliniek. In haar eentje.

‘Ik ben gewoon verschrikkelijk zielig,’ zei ze tegen de achterkant van zijn witte jas.

Daantje en haar vader waren nog maar net verhuisd vanuit de stad.

‘Heerlijk, een dorp,’ had Daantjes vader gezegd, toen ze de laatste dozen hadden uitgepakt. ‘Je zult zien dat we echt tot rust komen.’

Nou, daar had hij gelijk in. Er gebeurde hier he-le-maal niets. Er was geen bioscoop, geen voetbalclub en geen winkelcentrum. Alleen een kinderachtig speeltuintje en een mini-supermarkt. En een dierenarts dus. Dat was Daantjes vader.

‘Ik verveel me dood,’ ging Daantje verder.

Haar vader pakte een vergrootglas van de tafel en bestudeerde Daantje van onder tot boven. ‘Je ziet er anders nog behoorlijk levend uit.’

‘Ha ha, leuk hoor, pap,’ zei Daantje. ‘Je begrijpt best wat ik bedoel. Ik ken hier helemaal niemand. En trouwens, alle kinderen zijn op vakantie. Behalve ik.’

Daantjes vader legde het vergrootglas weg en schudde een zak hondenkoekjes leeg in een glazen pot. ‘Je krijgt straks vanzelf nieuwe vrienden als de school begint, echt waar.’ Hij gooide de lege zak in de vuilnisemmer. ‘En je hebt Pluis toch?’

Pluis was de hond van Daantje. Hij was groot en bruin, met lange oren, een enorme bos pluizig haar en een onstuitbare eetlust. Vanaf zijn vaste plekje in de hoek van de spreekkamer staaarde hij onafgebroken naar de koekjespot.

‘Nou, vooruit,’ zei Daantjes vader. ‘Eentje dan.’ Handig mikte hij een koekje in de openstaande hondenbek.

Daantje zuchtte. ‘Pluis is lief.’ Ze gaf hem een aai. ‘Maar ik wil ook een échte vriend.’

‘Woef!’ blafte Pluis.

‘Sorry,’ mompelde Daantje.

Pluis duwde zijn kop tegen haar aan. Hij was nooit boos. Hij had alleen altijd honger.

Daantje keek haar vader aan. ‘Je begrijpt het toch wel, pap?’

Daantjes vader knikte. ‘Het is voor ons allebei wennen.’ Hij dacht even na. ‘Wacht, ik weet wat.’ Hij rommelde in een bureaula en trok een schrift tevoorschijn. ‘Hier. Dit is voor jou. Een dagboek. Daar kun je in opschrijven wat je allemaal meemaakt. Dat deed ik vroeger ook. Hartstikke

leuk.' Hij drukte het schrift in Daantjes handen.

Die keek hem verbijsterd aan. 'Maar ik máák niks mee!' zei ze. 'Dat is juist het probleem!' Met een boogje gooide ze het schrift terug op het bureau.

Nu keek Daantjes vader een beetje streng. Maar voordat hij iets kon zeggen, ging de bel.

'Daar komt een patiënt,' zei Daantje vlug.

'Net op tijd, hè?' Haar vader lachte alweer. 'Maak jij jezelf onzichtbaar?'

Het oude vrouwtje

Terwijl Daantjes vader de deur opendeed, kroop Daantje samen met Pluis achter het bureau. Daar zat ze vaak. Later wilde ze ook dierenarts worden. Ze wist al een heleboel over ziektes en wonden en zo, want vanuit haar geheime schuilplaats kon ze alles goed bestuderen.

‘Goedemiddag,’ hoorde ze haar vader zeggen. ‘Komt u verder.’

Een oud vrouwtje schuifelde de spreekkamer binnen. Ze hield een bosje bloemen vast. Het zag er wat verpieterd uit, alsof er aan geknaagd was. In haar andere hand droeg ze een tas.

‘Zo.’ Het vrouwtje legde de bloemen op de behandeltafel neer. ‘Ik ben er.’

Daantjes vader keek haar onderzoekend aan. ‘Heeft u geen dier meegenomen?’

Het vrouwtje sloeg haar hand voor haar mond. ‘Mijn poes! Ik wist dat ik iets vergeten was.’ Ze keek om zich heen, alsof ze verwachtte dat de poes ineens achter de medicijnkast vandaan zou kruipen.

Daantjes vader lachte haar vriendelijk toe. ‘Geeft niks. De dierenkliniek is tot zes uur open. Anders komt u straks nog even terug?’

Het vrouwtje knikte. 'Dat doe ik.' Ze draaide zich om. Maar ineens wankelde ze.

'Voorzichtig!' Daantjes vader kon haar nog net vastgrijpen, anders was ze tegen de behandeltafel gevallen.

'Oei,' zei het vrouwtje. 'Daar ging ik bijna.'

'Heeft u dat wel vaker?' vroeg Daantjes vader bezorgd.

Het vrouwtje schudde haar hoofd. 'Ik ben een beetje moe geworden van de wandeling hiernaartoe.' Ze lachte bibberig. 'Maakt u zich geen zorgen, hoor. Er is vast niets aan de hand. Maar ik zou wel een glaasje water lusten.'

Daantjes vader knikte. Hij pakte een stoel voor de oude mevrouw. 'Gaat u even zitten, dan haal ik een glas. Ik ben zo terug.'

Daantje zag hoe haar vader de spreekkamer uit liep. Het vrouwtje keek hem dankbaar na.

Maar zodra de dierenarts uit het zicht verdwenen was, gebeurde er iets wonderlijks. Het vrouwtje sprong op van

de stoel. Ze was ineens helemaal niet bibberig en zielig meer.

Ze rende naar de kast en rukte een deur open.

Razendsnel gooide ze acht rollen verband, twee

tubes wondcrème

en een rol pleisters in haar tas.

Daarna smeed ze de kastdeur

weer dicht, zwiepte de tas over haar schouder en ging er als een haas vandoor. Voordat Daantje iets kon zeggen, was ze uit de spreekkamer verdwenen. Het bosje bloemen bleef eenzaam op de tafel liggen.

Twee minuten later stapte Daantjes vader de spreekkamer weer binnen.

‘Sorry dat het even duurde. Ik kan nog niet alles vinden in ons nieuwe...’ Verbaasd keek hij om zich heen. ‘Hé, waar is die oude mevrouw nou gebleven?’

‘Weg.’ Daantje kroop achter het bureau vandaan. Pluis kwam kwispelend achter haar aan.

‘Wat gek,’ zei Daantjes vader. Hij staarde naar het glaasje water in zijn hand. ‘En ze viel net bijna flauw!’

‘Heel gek,’ beaamde Daantje. ‘Ze ging er ineens vandoor. En ze heeft ook nog... Ze heeft ook nog...’ Ineens stopte ze met praten.

‘Ze heeft ook nog wat?’ vroeg haar vader.

‘Niks,’ zei Daantje snel. Eigenlijk had ze haar vader alles willen vertellen. Maar ze bedacht zich. Een opwindend gevoel kriebelde in haar buik. Hier was iets vreemds aan de hand, en zij ging uitzoeken wat. Had ze eindelijk iets te doen.

De woonboot

Zodra Daantjes vader een nieuwe patiënt binnenliet, glipte Daantje de spreekkamer uit. Even later stond ze met Pluis in de voortuin. Het bosje afgeknaagde bloemen had ze meegenomen.

‘Luister, Pluis,’ zei ze ernstig. ‘Dat vrouwtje gedroeg zich behoorlijk verdacht. Deze zaak moet tot op de bodem worden uitgezocht.’ Daantje keek om zich heen, alsof ze bang was dat iemand haar afluisterde. ‘Ik ga haar opsporen, Pluis,’ ging ze zachtjes verder. ‘En jij gaat mij helpen. We beginnen meteen.’ Daantje hield de bloemen onder Pluis zijn grote, zwarte neus. ‘Ruik.’

Pluis keek verbaasd naar het verpieterde bosje. Toen nam hij een hap.

‘Huh, wat doe jij nou?’ Daantje trok de bloemen uit zijn bek. ‘Je kunt niet *alles* eten, Pluis.’

Pluis smakte met zijn tong.

Daantje zuchtte. Waarom had zij nou juist een hond gekregen die altijd honger had?

‘Je bent een eetmonster.’ Ze grinnikte. Soms was het ook wel makkelijk dat Pluis alles lustte. Ze hoefde bijna nooit te stofzuigen. Zodra er een kruimel op de grond viel, verdween die in Pluis’ bek.

‘We proberen het nog een keer.’ Daantje hield de bloemen nu iets verder van de hondenneus. ‘Zoek het bloemenvrouwtje!’

Pluis verroerde zich niet.

Daantje keek hem doordringend aan. ‘Ze heeft koekjes!’ zei ze langzaam.

Nu kwam Pluis in beweging. En hoe. Als een op hol geslagen paard rende hij het hek uit.

Daantje keek hem verbaasd na. ‘Niet zo snel!’ riep ze. ‘Waar ga je heen?’

Maar Pluis hoorde niks. Hij holde keihard door. Het duurde niet lang voordat zijn staart om de hoek van de straat was verdwenen.

‘Aha,’ mompelde Daantje. ‘Naar het bos dus.’ Haastig zette ze de achtervolging in.

Op een smal, donker bospaadje bleef Pluis ineens stokstijf staan. Daantje botste bijna tegen hem op. Het zweet stond op haar voorhoofd. De bloemen hield ze nog steeds krampachtig vast.

‘Waarom stop je?’ vroeg ze buiten adem. Ze keek om zich heen. Er was nergens een huis te zien, alleen maar heel veel bomen. Teleurgesteld liet ze haar schouders hangen. ‘O, Pluis. Jij bent een speurhond van niks. Dat vrouwtje woont toch niet in een boom.’ Ze deed Pluis aan de riem. ‘Kom, we gaan naar huis.’

Maar Pluis verzette geen poot. Hij snuffelde met zijn neus hoog in de lucht en blafte triomfantelijk.

‘Wat is er nou?’ Daantje probeerde Pluis mee te trekken. ‘Kom. Er is hier geen eten.’

Pluis blafte nog een keer en ging op zijn kont zitten.

‘Pluis!’ zei Daantje streng. Maar toen hoorde ze opeens gekabbel. ‘Hé, wat is dat nou voor geluid?’ Ze wurmde zich tussen de bomen door. ‘Een sloot,’ fluisterde ze. Haar ogen werden groot. ‘Een sloot met bloemen langs de kant.’ Daantje keek naar het verlepte bosje in haar hand. ‘Precies dezelfde.’

‘Woef.’ Pluis keek haar vragend aan, alsof hij wilde zeggen: ‘Krijg ik nu eindelijk een koekje?’

‘Even wachten,’ zei Daantje. Ze liep wat dichterbij de slootkant toe en gluurde nieuwsgierig om zich heen. En toen zag ze hem liggen, een stukje verderop, achter de rietkraag. Een houten woonboot met een scheve loopplank op het dek.

De boswachter

‘Goed gedaan, Pluis,’ fluisterde Daantje. Ze aaide hem over zijn harige kop. ‘Ik denk dat je haar gevonden hebt.’

Ze liep een stukje verder langs de rietkraag en tuurde naar de boot. Er leek iets te bewegen achter een raam. Was dat het vrouwtje? Ineens kreeg Daantje de kriebels. Het was wel heel stil hier. Misschien was die oude vrouw wel gevaarlijk. Ze had tenslotte ook spullen gestolen. Eigenlijk was ze gewoon een dief. Daantje kreeg een droge mond. Was het wel zo handig geweest om alleen op onderzoek uit te gaan?

‘Misschien moeten we maar gaan, Pluis,’ fluisterde ze. Voorzichtig deed ze een stapje naar achteren. Toen verstijfde ze.

‘Wat moet dat hier?’ klonk een stem.

Daantje was zo geschrokken, dat ze even niet kon praten. Met een ruk draaide ze haar hoofd om.

Achter haar stond een man, met een zwart baardje en een bruine pet. Hij had een donkergroene trui aan en in zijn hand hield hij een verrekijker. Daantjes hart klopte zo hard dat het leek of haar borstkas ging ontploffen. Ze trok Pluis wat dichterbij naar zich toe.

‘N...niks,’ stotterde ze.

‘Ja, ja.’ De man keek haar streng aan. ‘Het is heel onverstandig om alleen het bos in te gaan. Mag dat wel van je moeder?’

Daantje slikte. Ineens was ze niet bang meer. Die rotvraag ook altijd.

‘Ik heb geen moeder,’ zei ze. ‘En ik ben niet alleen. Ik heb Pluis.’ Ze wees naar de groene trui van de man. ‘Bent u soms de boswachter?’

De man wreef over zijn baardje. ‘Eh... inderdaad. Boswachter. Ja. Precies.’ Hij schraapte zijn keel. ‘Boswachter. Een prachtig beroep.’

Pluis deed een stapje naar voren. De boswachter deed een stapje achteruit.

‘Zeg, kun je die hond bij je houden?’

Daantje knikte. ‘Natuurlijk. Maar hij doet niks, hoor!’

Pluis kwispelde vrolijk.

Nerveus streek de boswachter over zijn baard. ‘Dat zeggen ze allemaal,’ mompelde hij. ‘Maar ik ben allergisch voor honden. Daar krijg ik enorme bulten van.’

‘O,’ zei Daantje. ‘Wat gek. Voor een boswachter, bedoel ik. Dan kom je toch juist veel dieren...’

‘Helemaal niet gek,’ zei de boswachter geprikkeld. ‘En je hebt nog steeds geen antwoord gegeven. Waarom ben je hier aan het rondneuzen? In eh... mijn bos?’

Daantje wees naar de boot. ‘Daar woont een mevrouw,’ zei ze. ‘Ze heeft verband gepikt, van mijn vader. Die is dierenarts.’

‘Verband gestólen?’ zei de man plotseling geïnteres-

seerd. ‘Zo. En waar had ze dat voor nodig?’

‘Dat weet ik niet,’ zei Daantje. ‘Dat was ik net aan het uitzoeken, maar toen kwam u.’

De man gluurde naar de boot. Toen draaide hij zich om naar Daantje. ‘Ga jij maar snel naar huis. En bemoei je niet met zaken die je niet aangaan.’

Daantje keek hem verbaasd aan. ‘Het gaat me wél aan,’ zei ze, ineens een beetje brutaal. ‘Het is óns verband.’

De boswachter snoof. ‘Ik zeg het voor je eigen bestwil, hoor. Je kunt toch wel lezen?’

Hij wees naar de bomen, voor de sloot. Nu pas zag Daantje dat daar borden aan vastgespijkerd waren. Er stonden rode letters op, en heel veel uitroeptekens.

Verboden voor iedereen boven de 18!!!

Wegwezen, anders zwaait er wat!!!

Laat me met rust!!!

Daantje slikte.

‘Dit is geen plek voor kinderen,’ ging de boswachter verder. ‘Dat mens daar, dat is knettergek.’

Daantje knikte. Aarzelend deed ze een stapje achteruit. ‘Dan ga ik maar.’

‘Heel verstandig. Wees maar blij dat er niks met je is gebeurd.’

Daantje draaide zich om en zette het op een lopen. ‘Kom, Pluis!’

‘Ik zou ook niet meer terugkomen als ik jou was,’ riep de boswachter haar nog na. ‘En die hond al helemaal niet!’

het dagboek

Hijgend stond Daantje stil voor de deur van de dieren-artspraktijk. Ze was in één ruk doorgerend naar huis.

Daantjes vader liet net de laatste patiënt uit. 'Waar was jij ineens gebleven?' vroeg hij.

Daantje liep achter hem aan, de spreekkamer in. De dierenarts pakte een spons uit het emmertje dat onder de behandeltafel hing en begon de tafel te soppen.

Daantje dacht na. Als ze haar vader vertelde wat er vanmiddag gebeurd was, mocht ze nooit meer alleen op stap. Dan moest ze de rest van de vakantie in de tuin zitten met een boek. Of ze mocht helpen om de praktijk schoon te maken. Haar vader had nog geen nieuwe assistent, dus dat gevaar dreigde toch al elke dag.

'Nergens,' zei ze snel. 'Gewoon een stukje door de buurt gelopen.' Ze keek Pluis waarschuwend aan.

Daantjes vader liet de spons in het emmertje vallen en zuchtte. 'Ik zou willen dat ik wat meer tijd voor je had. In het weekend gaan we samen naar het bos, goed?' Hij woelde met zijn hand door haar haar.

Daantje sloeg haar armen om hem heen. 'Het geeft niet, pap. Ik heb Pluis toch ook nog.'

Daantjes vader knikte. 'Je gaat steeds meer op je moeder

lijken, weet je dat? Net zo stoer.' Hij gaf haar een kus op haar hoofd.

Daantjes ogen begonnen een beetje te prikken. Maar toen zag ze het schrift, dat nog steeds op het bureau lag. 'Ik geloof dat ik toch graag een dagboek wil,' zei ze ineens.

Haar vader keek haar verbaasd aan. 'Maar er gebeurde hier toch niks?'

Daantje grinnikte. 'Het valt wel mee, geloof ik.' Ze griste het schrift van het bureau en rende de spreekkamer uit. 'Bedankt, pap!' riep ze vanuit de gang. 'Ik ga er meteen in schrijven!'

Met Pluis achter zich aan stormde Daantje de trap op naar haar kamer. Hijgend stortte ze zich op haar bed. Ze pakte een pen van het nachtkastje, sloeg het schrift open en begon.

Maandag 12 juli

Hoi dagboek,

Ik ben verhuisd en het is hier supersaai. Er is echt NIKS te doen, blèèh. Dat dacht ik tenminste. Maar er gebeuren hier bijzondere dingen. Best spannend! Lees maar:

- 1. Een oud vrouwtje doet net of ze zielig is en steelt daarna verband.*
- 2. Bij haar woonboot staan rare borden.*
- 3. Een boswachter zegt dat ze knettergek is.*

4. Hij is allergisch voor honden.
5. Wat best raar is voor een boswachter.
6. Hij zegt dat ik maar beter uit de buurt kan blijven.

Daantje kloof op de achterkant van haar pen.

Dus dagboek, je begrijpt: morgen ga ik weer. Want ik ben net zo stoer als mama. En ik móét hier meer van weten. Dag!

PS Ik zeg niks tegen papa, want dan mag het vast niet.

Met een tevreden zucht sloeg ze het schrift dicht. Ze gaf Pluis een aai. 'Ik moet dit tot op de bodem uitzoeken, Pluis.' Ze keek hem ernstig aan. 'En jij gaat me helpen.'

'Woef!' blafte Pluis.

En toen kreeg hij eindelijk een koekje.

Tofu

De volgende morgen was Daantje vroeg op. Het was zo stil buiten, dat ze er niet van kon slapen. In de stad luisterde ze vanuit haar bed altijd naar de geluiden van de straat. Het brommertje van de krantenbezorger, de bel van de tram, het gepiep van de vuilniswagen. Maar hier hoorde je niks. Of toch.

‘Daantje!’ Daantjes vader stond onder aan de trap. ‘Ren jij snel even naar de mini-markt? Ik word net gebeld. Er komt een hond aan met een snee in zijn poot, maar al het verband is op. Ik begrijp er niks van, er lag echt voldoende in de la.’

‘Wat gek!’ riep Daantje terug. Ze keek in de spiegel en gaf zichzelf een knipoog. ‘Heel gek.’

Daarna racete ze de trap af. Haar maag rammelde. Beneden griste ze een broodje van de tafel en deed Pluis aan de riem. ‘Ga je mee, Pluis?’

‘Hier is geld.’ Daantjes vader gaf haar de portemonnee. ‘Je weet waar de mini-markt is, hè? Om de hoek.’

‘Alles is hier om de hoek,’ zei Daantje. ‘Dit is het kleinste dorp van Nederland.’

Maar dat hoorde haar vader niet meer. Die was al naar de spreekkamer vertrokken.

Een paar minuten later stond Daantje voor de mini-markt. ‘Jij mag niet mee naar binnen, Pluis.’ Ze wees op de stickers op de deur. Op de bovenste stond een hond met een rood kruis erdoor. Daaronder zat zo’n zelfde sticker met een broodje. ‘En mijn broodje ook niet.’

Pluis keek een beetje zielig.

‘Ik ben zo terug,’ zei Daantje. Ze bond de riem om een lantaarnpaal. Haar broodje legde ze in de vensterbank. Daarna duwde ze de deur van de mini-markt open.

‘Hallo.’ Aan het eind van het gangpad stond een jongen pakken wc-papier bij te vullen.

‘Hoi,’ zei Daantje. ‘Hebben jullie verband? Mijn vader heeft het nodig.’

De jongen duwde een laatste pak in het schap en liep naar haar toe. ‘Jouw vader is de nieuwe dierenarts zeker?’

Daantje knikte.

‘Ik heb de verhuiswagen zien staan,’ zei de jongen. ‘Iedereen had het erover. Zoveel gebeurt hier niet.’

‘Dat was me al opgevallen,’ zei Daantje.

‘Het verband ligt daar.’ De jongen wees naar een plank achter in de winkel.

Daantje pakte een rol uit het schap. Ze keek op het prijsstickertje. Toen keek ze in de portemonnee. ‘Het is wel duur, zeg.’

De jongen keek een beetje beledigd. ‘Dat komt omdat we maar een kleine winkel zijn. Als je het goedkoper wilt hebben, moet je naar een groothandel in de stad.’

‘O, sorry,’ zei Daantje snel. ‘Ik bedoelde het niet on-

aardig.’ Ze gooide alle rollen verband in haar mandje. Voor de zekerheid nam ze ook de pleisters maar mee.

De jongen haalde zijn schouders op. ‘Laat maar. Je bent niet de enige die klaagt over de prijzen. Ik ben trouwens Tofu.’

‘Tofu?’ vroeg Daantje.

‘Eigenlijk heet ik Bram, maar iedereen noemt me Tofu. Omdat wij geen vlees eten.’ Tofu zuchtte. ‘Mijn moeder vindt dat slecht voor het milieu.’

‘Dat is toch ook zo?’ zei Daantje.

‘Ja. En het is behoorlijk zielig natuurlijk, voor de koeien en de varkens. Maar die tofu ben ik af en toe wel zat.’

Daantje schoot in de lach. ‘Het lijkt mij best wel lekker.’ Ze keek om zich heen. ‘Waar moet ik betalen?’

‘Bij mij,’ zei Tofu. Hij keek een beetje trots. ‘Ik mag de kassa bedienen.’

‘Ik help mijn vader vaak in de praktijk,’ zei Daantje snel. ‘Met opereren en zo.’

Dat was niet helemaal waar. Of eigenlijk was het helemaal niet waar. Daantje kreeg er een rooie kop van. Maar Tofu was onder de indruk. ‘Wauw.’ Opereren, dat was natuurlijk wel wat anders dan de kassa aanslaan.

‘Ik dacht trouwens dat iedereen op vakantie was,’ zei Daantje vlug, terwijl ze de spullen op de band zette.

‘Wij gaan nooit op vakantie,’ zei Tofu. ‘Vanwege de winkel. “In de vakantie moeten de mensen ook eten,” zegt mijn moeder. En ze wil haar kruidentuin niet zo lang alleen laten.’

‘En dieren worden in de vakantie óók ziek,’ zei Daantje somber. ‘Dat zegt mijn vader altijd. Daarom gaan wij nooit weg.’

‘Dus eigenlijk zijn wij allebei best zielig,’ ontdekte Tofu.

Daantje grinnikte. Ze keek naar de rollen verband op de toonbank. ‘Heb je misschien een plastic tasje? Ik ben mijn rugzak vergeten.’

‘Oei!’ zei Tofu. ‘Laat mijn moeder het niet horen!’ Hij schudde zijn hoofd. ‘Die hebben we niet. Ook slecht voor het milieu.’

‘O ja, natuurlijk,’ zei Daantje. ‘Pluis kan trouwens wel wat in zijn bek dragen.’

‘Pluis?’ Tofu keek naar buiten. ‘Is dat die hond, aan de lantaarnpaal?’

Daantje begon de pleisters in haar broekzakken te proppen. ‘Ja, dat is hem. Hij houdt van eten.’

‘Dat zie ik,’ zei Tofu.

‘Wat bedoel je?’ Daantje keek op. ‘Vind je hem te dik of zo?’

Tofu lachte. ‘Nee, maar hij is een broodje naar binnen aan het werken.’

Daantje holde de winkel uit. ‘Pluis! Stoute hond! Dat was van mij! Pas op hoor, anders mag je straks niet mee.’

‘Waarheen?’ vroeg Tofu nieuwsgierig vanuit de deuropening.

Daantje twijfelde. Zou ze Tofu vertellen over die oude vrouw in de woonboot? Maar straks zei hij het tegen